

תה"ג 23733/08/14 - היועץ המשפטי לממשלה נגד מ"ל

בית המשפט המחוזי בירושלים

תה"ג 23733-08-14 ישראל נ' ל' (עציר)

לפני כבוד השופט חנה מרים לומפ

העותר

היועץ המשפטי לממשלה

באמצעות פרקליטות המדינה- המחלקה הבינלאומית

על ידי ב"כ עו"ד מתן עקיבא

נגד

המשיבה

מ"ל

על ידי ב"כ עו"ד ניק קאופמן

החלטה

לפניי בקשה לפי תקנה 8 לתקנות ההסגרה (סדרי דין וכללי ראיות בעתירות), התשל"א-1970 (להלן: "**תקנות ההסגרה**"), לפיה ביקש ב"כ המשיבה לחשוף לפניו כל תרשומת בה מתועדים דברים שנאמרו או נכתבו במהלך מפגשים או שיחות בין המתלוננות או מי מטעמן לבין נציגי ממשלת ישראל בכלל או נציגי משרד החוץ, משרד המשפטים ורשויות התביעה בישראל בפרט. עוד התבקשו תרשומות שנערכו במהלך מפגשים או שיחות בין נציגי ממשלת ישראל לבין נציגי ממשלת אוסטרליה או כל גורם אחר, כאשר עניינה של המשיבה היה במוקד הדיון.

רקע

1. ביום 17.8.14 הוגשה נגד המשיבה עתירה להכריז עליה כבת הסגרה לאוסטרליה בגין עבירות מין שביצעה שם, לכאורה, בקטינות בבית הספר אותו ניהלה בעיר מלבורן.
2. לאורך כל ההליך נטען על ידי ב"כ המשיבה, כי היא אינה כשירה לעמוד לדין ועל כן יש להפסיק את הליך ההסגרה נגדה, בהתאם להוראת סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**").
3. ביום 2.6.16 הורה בית המשפט המחוזי (כב' השופט הבכיר א' כהן), בהסכמת הצדדים, על הפסקת ההליכים נגד המשיבה בהתאם להוראות סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי, לאחר שקבע כי המשיבה אינה מסוגלת לעמוד לדין. בנוסף, ניתן צו לטיפול מרפאתי כפוי למשך 10 שנים.
4. ביום 12.2.18 הוגשה לפניי (עקב פרישתו של כ' השופט א' כהן) בקשה לחדש את ההליכים בעניינה של המשיבה בטענה, כי היא אינה לוקה בנפשה, אלא מתחזה. מאז הוגשו חוות דעת שונות ביחס למשיבה, ובתום הליך הוכחות ולאחר מינוי פאנל מומחים, הורתי ביום 26.5.20, על חידוש ההליכים בעניינה של המשיבה, ונקבע דיון בעתירה גופה ליום 20.7.20.
5. בד בבד קבעתי, כי על ב"כ המשיבה להסדיר את שאלת הייצוג בעתירה עד ליום 14.6.20 וכן להגיש בקשות עד

ליום 18.6.20. לאחר מתן ארכה להסדרת הייצג, עניין זה הוסדר ביום 25.6.20. בהמשך הוגשו שתי בקשות לדחיית מועד הדיון, שנדחו, והבקשה שלפניי הוגשה אך ביום 1.7.20. לאור השיהוי הרב בהגשת הבקשה, ואי עמידה בזמנים שקצב בית המשפט, מן הראוי היה לדחות את הבקשה על הסף, אך למרות זאת אדון בה לגופה.

טענות הצדדים

6. לטענת ב"כ המשיבה, החומר מבוקש משני טעמים: ראשית, על מנת לברר האם המתלוננות התייחסו במהלך פגישותיהן למעשים שבוצעו, לשיטתן, על ידי המשיבה. חומר זה נדרש לשיטתו, על מנת להוכיח את חולשת הראיות במהלך הדיון בעתירה. שנית, חומר זה נדרש על מנת להוות תשתית לצורך ביסוס טענה של הגנה מן הצדק מחמת התנהלותה "השערורייתית", לדידו, של המדינה ושל נציגיה.
7. לתמיכה בטענותיו הציג ב"כ המשיבה כתבות המצטטות דברים מפיהם של שרת המשפטים לשעבר, אילת שקד, של ראש הממשלה בנימין נתניהו ונשיא המדינה ראובן רבלין, שהתייחסו לעניין הסגרתה של המשיבה וכן הפנה לפסיקה.
8. מנגד, טען ב"כ העותר, כי אין מדובר בחומר ראיות הנוגע לעתירה. ב"כ העותר הדגיש, כי בהליך ההסגרה בית המשפט אינו בוחן את משקלן ומהימנותן של ראיות שצורפו לבקשת ההסגרה ועל כן הנימוק הראשון לבקשה אינו מתקיים. אשר לנימוק השני טען, כי אין כל קשר בין האמור בכתבות בצירוף מסקנותיו של ב"כ המשיבה והאמור בהן, לבין ההליך המתנהל בבית המשפט. מכל מקום מדובר בתרשומות פנימיות שלא קמה חובה למסרן, גם לו היה מדובר בחובת גילוי לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**חוק סדר הדין הפלילי**"). ב"כ העותר הפנה לפסיקה לתמיכה בטענותיו.

דין והכרעה

9. לאחר שעיינתי במכלול טענות הצדדים, ולאחר שהצדדים הסכימו כי ההחלטה תינתן על יסוד טענותיהם בכתב ללא צורך בדיון, מצאתי כי דין הבקשה להידחות מהנימוקים שיפורטו בהמשך.
10. כידוע, תקנה 8 לתקנות ההסגרה מקנה למבקש זכות לקבל לידי את חומר הראיות שבכתב הנוגע לעתירה ומצוי בידי העותר: "**הוגשה עתירה - רשאי המבוקש או סנגורו לעיין בכל זמן סביר בכל חומר ראיות שבכתב הנוגע לעתירה ומצוי בידי העותר ...**".
11. סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי, קובע את זכותו של נאשם לעיין בחומר החקירה שנאסף או נרשם בעניינו. על התכלית שבגילוי חומר הראיות עמד בית משפט העליון בבש"פ 501/09 **היועץ המשפטי לממשלה נ' מאיו** (10.5.2009) (להלן: "**עניין מאיו**"): :

"בחשיבותה של זכות העיון בחומר החקירה לא ניתן להפריז. במידע שאספו רשויות החקירה אפשר וטמון המפתח לזיכוי של נאשם מן המיוחס לו. חומר הראיות שגובש הוא נדבך ואין שני לו בהגנתו של העומד לדין. העיון מגשר, ולו במעט, על פער הכוחות הניכר בין המדינה לבין מושא הפעלתו של כוח האכיפה שבידיה" (שם בפסקה 5 לפסק דינו של כב' השופט א' לוי).

12. הליך גילוי ראיות במסגרת עתירה להסגרה, מוסדר כאמור בתקנות ההסגרה, ולא בחוק סדר הדין הפלילי. באשר

ליחס בין שתי ההוראות הללו, נקבע לא אחת, כי "בהליך הסגרה פרשנות המושג 'חומר ראיות הנוגע לעתירה' מצומצם מן הפרשנות של המושג המקביל 'חומר חקירה' בחוק סדר הדין הפלילי" (ר' בש"פ 4264/10 היועץ המשפטי לממשלה נ' נובק (24.6.10) פסקה 12).

13. יפים לענייננו דברי בית המשפט שהוזכרו בעניין מאיו (פסקה 12): "אין מטרת הגילוי לאפשר למבוקש לארגן את פרשת הגנתו לגוף האישומים נגדו. זו האחרונה היא סוגיה נפרדת, שמקומה יכירנה בשלב הדין באישומים גופם, ואין היא רלוונטית לדיון בעתירה להכריז על מבוקש כבר הסגרה".

14. ב"כ המשיבה טוען, כי הגילוי נדרש לצורך שאלת דיות הראיות. בהקשר זה יודגש, כי בבוא בית המשפט להכריע בשאלת דיות הראיות, עליו לבחון האם חומר הראיות המצורף לעתירה מצביע על כך שיש מקום לנהל משפט אשר בו תוכרע אשמתו או חפותו של הנאשם. אין מדובר בשני "משפטים פליליים" המתקיימים בזה אחר זה, אלא בהליכים שונים במטרתם ובדרך התנהלותם. ראוי, למשל, הדברים שנאמרו בע"פ 8010/07 חזיזה נ' מדינת ישראל (13.5.09), בפסקה 17: "אכן, מרכיב הכרחי להסגרה הוא קיומן של ראיות לכאורה לאשמת המבוקש. בית משפט זה חזר ופסק כי הליך הסגרה אינו חופף להליך פלילי, הבוחן לגופה את שאלת אשמתו או חפותו של המבוקש. בבקשת הסגרה אין בוחנים את המסכת הראייתית לגופה, וגם אין קובעים בעניין משקלן של הראיות, ומידת התיישובותן זו עם זו. כל שנבחן הוא 'האם יש בחומר הראיות משום אחיזה לאישום'".

15. כך נקבע בעניין טיבן של הראיות, בע"פ פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (28.8.16): "כידוע, הליך ההסגרה דורש כי בחומר הראיות תהיה 'אחיזה לאישום' בלבד, וכפי שנאמר בע"פ 9026/1 שוחט נ' היועץ המשפטי לממשלה, [פורסם בנבו] פס' 7 לפסק דינה של השופטת ברק-ארז (6.12.2012): 'כל שבית המשפט נדרש לבחון בהליך הסגרה הוא האם יש בחומר הראיות שהוגש, על פניו, כדי להצדיק פתיחת משפט פלילי לבירור אשמתו או חפותו של מי שהסגרתו התבקשה'; בעניין סירקיס הובהר כי 'אין מקום להעריך את חומר הראיות אם מהימן הוא אם לאו, ואף אין מקום לשקילתן של הראיות, ובלבד שאין הן חסרות ערך על פניהן' (שם, עמ' 348-349). על כן, כפי שציין המשיב, בית המשפט בפניו מתנהל ההליך הפלילי המרכזי, בפניו תיפרס מלוא התמונה הראייתית, הוא הפורום הראוי לבחינת טענה זו" (שם בפסקה 53).

16. כאמור, הליך ההסגרה לא נועד לצורך בירור האשמה בישראל, אלא תכליתו לברר האם די בבסיס הראייתי שצורף לעתירה כדי להצדיק הסגרתו של המבוקש לצורך ניהול המשפט במדינה המבקשת את הסגרתו. לטענת ב"כ המשיבה, בקשתו לקבל את התרשומות בהן מתועדים דברי המתלוננות, מטרתה להראות כי קיימת חולשה בראיות. כאמור, בגדרי הליך הסגרה, בית המשפט אינו מעדיף אימרה כזו או אחרת, אלא בודק האם בראיות שצורפו להליך ההסגרה יש משום אחיזה לאישום. יובהר, כי גם אם החומר המבוקש היה מלמד על אמירות אחרות של המתלוננות, בהיעדר קביעות של מהימנות ובהיעדר התרשומות מהעדים באופן בלתי אמצעי, ממילא בית המשפט אינו יכול לקבוע ממצאים שיובילו לקביעה שהראיות הן חסרות ערך בהקשר זה, ובית המשפט אף לא נדרש לעשות כן. אשר על כן, אינני סבורה שמדובר בחומר שיש למוסרו לידי ב"כ המשיבה.

17. יודגש, כי ככל שאין בראיות שצורפו לעתירה כדי לקיים את דרישת ה"אחיזה לאישום", הרי שהתוצאה האופרטיבית

תהיה אי הכרזה על המשיבה כבת הסגרה.

18. אשר לנימוק השני, מדובר בעניינים הנוגעים לסמכותו של שר המשפטים בגדרי סעיף 18 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954, שמקומם הוא לאחר הדיון בעתירה ולאחר החלטת בית המשפט בעתירה. בית המשפט אינו נדרש לבקר את השימוש בסמכות זו, בוודאי לא בשלב זה טרם דיון בעתירה. יתרה מזו, המסמכים המבוקשים הם בגדר תרשומות פנימיות בין רשויות ישראל לרשויות זרות, שהכלל הוא שהן אינן בגדר חומר חקירה גם כאשר מדובר בהליך פלילי רגיל (ר' בש"פ 6662/19 **מדינת ישראל נ' בן עוז** (24.11.19)), ואין מקום במקרה דנן לחרוג מהכלל, כאשר הטענות נוגעות לדברים שנאמרו הקשורים בהליכים שלאחר הדיון בעתירה. לאור זאת, גם לא מצאתי לבחון את התרשומות בטרם החלטה, וזאת בשונה מתה"ג 32196-01-11 **היועץ המשפטי לממשלה נ' צבטקוביץ** (30.6.11) (אליו הפנה ב"כ המשיבה), שם בית המשפט בחן את התרשומות בטרם החלטה, אך הדברים נבחנו בראי טענות שיהוי, בשונה מעניינינו. על כן מצאתי לדחות גם טענה זו.

19. סוף דבר, דין הבקשה להידחות.

המזכירות תשלח החלטתי זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ב תמוז תש"פ, 14 יולי 2020, בהעדר הצדדים.